

МЕДИЧНА КАДЕМІЯ

№ 15 (488)

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА 1997 РОКУ
10 серпня 2019 року

ЗАСІДАННЯ ПРИЙМАЛЬНОЇ КОМІСІЇ

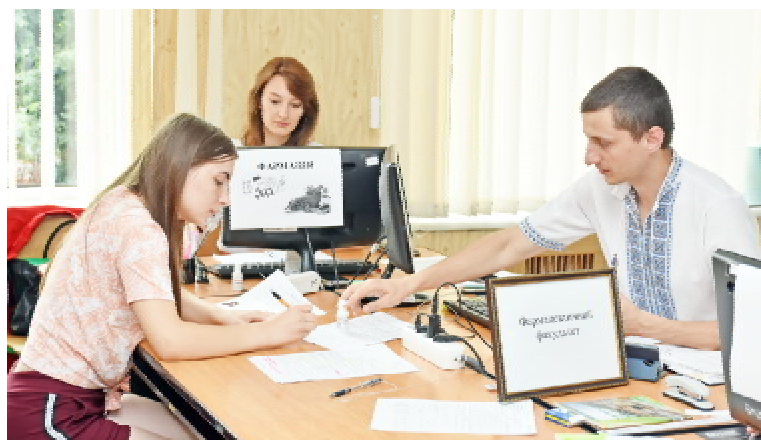
ВІДБУЛОСЯ ЗАРАХУВАННЯ АБІТУРІЄНТІВ НА ДЕРЖАВНУ ФОРМУ НАВЧАННЯ

1 серпня відбулося засідання приймальної комісії ТНМУ щодо зарахування вступників на державну форму навчання. Голова приймальної комісії – ректор ТНМУ, професор Михайло Корда на початку засідання подякував усім членам комісії за відмінну роботу.

спеціальності «Стоматологія». Прохідний бал склав 194,9. На спеціальність «Фармація» на відкриту конкурсну пропозицію від абітурієнтів надійшло 494 заяви. Рекомендовано до вступу 11 осіб. Прохідний бал на цю спеціальність склав 184. На здобуття освіти за спеціаль-

(Зліва направо): Ігор ДРАЧ, відповідальний секретар приймальної комісії, доцент, Михайло КОРДА, ректор ТНМУ, професор, Аркадій ШУЛЬГАЙ, проректор ТНМУ, професор

На спеціальність «Медицина» було подано 1364 заяви від абітурієнтів. З них на державну форму навчання 220 вступників зараховані. Також цього дня приймальна комісія проголосувала за зарахування п'яти осіб для навчання на

спеціальності «Медсестринство» приймальна комісія рекомендувала на вступ п'ять осіб, а на здобуття освіти «Парамедик» – 15 осіб. Усі ці абітурієнти були зараховані на державну форму навчання.

Пресслужба ТНМУ

ПРОЄКТ

СТУДЕНТСЬКІ ШКОЛИ, ЩО ДОДАЮТЬ ДОБРА, ПОЗИТИВУ, ДОПОМАГАЮТЬ КРАЩЕ ПІЗНАТИ УКРАЇНУ

Чотирнадцятий рік поспіль наприкінці липня навчально-оздоровчий комплекс Тернопільського національного медичного університету імені І.Горбачевського «Червона калина» наповнюється особливою атмосферою тепла людських сердець, щирими усмішками й обіймами. І все це відбувається завдяки одному з найскравіших проєктів нашого вишу – Міжнародним студентським літнім школам, які своєю діяльністю додають більше добра, позитиву, шанобливого ставлення до представників різних країн і націй.

Цього року до НОК «Червона калина» завітали представники Польщі – Вищої школи імені Папи Римського Іоанна Павла II (Біла Підляска), Вищої

Н.Тестеміцану (Кишинів, Республіка Молдова).

Спеціальним гостем став провідний фахівець у галузі мікробіології та імунології інфекційних захворювань, а також у галузі громадського здоров'я, професор Університету Аккону (Берлін, Німеччина) Тімо Ульріхс, який 22 липня впродовж цілого дня ділився з юнаками та дівчатами власними знаннями й досвідом.

школи наук про здоров'я Collegium Masoviense (Жирардув), Люблінського медичного університету, а також Тбіліського державного медичного університету (Грузія), Самаркандського державного медичного інституту та Ташкентського державного стоматологічного інституту (Узбекистан), Карлового університету в Празі (Чехія), Університету Мансури (Єгипет), Державного університету медицини та фармації імені

Під час урочистого відкриття заходу, яке відбулося 21 липня, ректор Тернопільського національного медичного університету імені І.Горбачевського, професор Михайло Корда побажав усім учасникам змістовно та цікаво провести ці незабутні дні. «Чотирнадцятий рік поспіль зорганізовуємо цей проєкт у НОК «Червона калина». Щороку 30-50 іноземних гостей приїжджає до нас для участі в літніх школах. Загалом майже 500 осіб побува-

чудові враження, знайти нових друзів, з якими підтримуватимете дружні стосунки протягом тривалого часу», – побажав Михайло Михайлович студентській команді ТНМУ.

(Продовження на стор. 2)

СТУДЕНТСЬКІ ШКОЛИ, ЩО ДОДАЮТЬ ДОБРА, ПОЗИТИВУ, ДОПОМАГАЮТЬ КРАЩЕ ПІЗНАТИ УКРАЇНУ

(Закінчення. Поч. на стор. 1)

Звертаючись до іноземних гостей, очільник нашого університету наголосив на тому, що під час літніх шкіл молодь не лише відпочиває, а й постійно працює над своїм зростанням. Задля цього професори партнерських університетів Канади, Польщі, Німеччини проводять майстер-класи та воркшопи для учасників. Також ректор зазначив, що нині комунікація є важливою для збереження миру у світі, встановлення міцних ділових і дружніх контактів, пошуку взаєморозуміння між представниками різних країн і культур. Михайло Корда побажав використовувати кожну мить для власного зростання, бути креативними та активними в цьому житті – й це допоможе досягнути не одну вершину та здобути чимало перемог.

Урочисту частину відкриття XII Міжнародних студентських літніх шкіл доповнив вальс під романтичну пісню про тернопільські каштани, без яких важко уявити наше місто.

Однією з традицій заходу став танцювальний флешмоб під популярні сучасні українські пісні. Цей творчий подарунок укотре викликав шквал позитивних емоцій, особливо в іноземних

делегатів. Щороку студенти видозмінюють його, добирають нові українські хіти й вкладають певний зміст у коротку танцювальну композицію.

Після цього гості мали можливість душею доторкнутися до багатого спадку української культури під час відвідин етнографічної виставки вишиванок, старожитностей, предметів побуту. Зорганізувала унікальну експозицію родина викладачки медуніверситету Ориси Смачило.

Тему українських традицій глибше розкрили під час продовження урочистостей з нагоди відкриття XII Міжнародних студентських літніх шкіл в актовій

залі конгрес-центру «Червоної калини». Присутні змогли насолодитися мистецьким шоу від організаторів і студентів нашого університету. Парад традиційного українського одягу не залишив нікого байдужим.

Цікаво та зворушливо студентська команда ТНМУ презентувала рідну країну, її історію, визначні й цікаві місця, досягнення науковців і винахідників українського походження. Багато любові було вкладено у розповідь про Тернопіль і рідний університет.

Душевим стало вітання від колишніх учасників Міжнародних студентських літніх шкіл. Усі відеозвернення були об'єднані в театральну мініпостановку за мотивами фільму «Форест Гамп», в якій ще в жартівливій формі обіграли організаційні моменти заходу.

Цього року викладачка ТНМУ Орися Смачило та її донька Оріяна зорганізували майстер-клас з виготовлення ляльок-мотанок-трав'янок. Студенти із задоволенням опанували це давнє українське мистецтво. Тепер кожен поведе додому з собою часточку наших традицій, краси нашої землі.

Все це стало можливим завдяки ентузіазму та самовідданій

праці Наталії Лісничук, Юрія Сороки, Ірини Сороки, Лілії Логойди, Ігоря Бердея, Марії Стравської, Лесі Савченко, які доклали максимум зусиль, аби ці літні школи відбулися на високому рівні, а кожен учасник почувався, наче вдома.

І вже через день, а саме 23 липня всі учасники літніх шкіл мали можливість детальніше дізнатися

во-педагогічної роботи, професор Аркадій Шульгай. До його вітань долучилися проректор з науково-педагогічної та лікувальної роботи, професор Степан Запорожан і проректор з наукової роботи, професор Іван Кліщ.

Відтак у програмі літніх шкіл були також тренінги, сплав Дністром, презентації, танцювальні та чимало інших заходів.

про Тернопільський медичний університет і Тернопіль зокрема. Молодь в адміністративному корпусі привітав проректор з науко-

«Алгоритм літніх шкіл не змінюється впродовж тривалого часу. Він є найоптимальнішим для того, щоб кожен учасник мав можливість проявити себе в різних аспектах – мистецькому, науковому, освітньому, культурному, спортивному, щоб у всіх делегаціях була змога якнайкраще презентувати себе. Ми щиро вдячні адміністрації університету та всім підрозділам ТНМУ за максимальне сприяння у втіленні цього тривалого проєкту», – зазначила очільниця відділу міжнародних зв'язків Наталія Лісничук.

Наступні літні школи будуть ювілейними, тому оргкомітет має намір збільшити кількість майстер-класів. Відповідна робота з запрошення іноземних науковців до участі розпочнуть уже у вересні.

Яніна ЧАЙКІВСЬКА

Редактор **Г. ШОТ**
Творчий колектив: **Л. ЛУКАЩУК, Л. ХМІЛЯК, М. ВАСИЛЕЧКО**
Комп'ютерний набір і верстка: **Р. ГУМЕНЮК**

Адреса редакції:
46001,
м. Тернопіль,
майдан Волі, 1,
тел. **52-80-09; 43-49-56**
E-mail hazeta.univer@gmail.com

Засновник:
ДВНЗ «Тернопільський національний медуніверситет ім. І.Я. Горбачевського МОЗ України»
Індекс **23292**

Видавець:
ДВНЗ «Тернопільський національний медичний університет ім. І.Я. Горбачевського МОЗ України»

За точність викладених фактів відповідає автор. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

Реєстраційне свідоцтво ТР № 493-93ПР від 24.11.2010, видане головним управлінням юстиції у Тернопільській області

Газета виходить двічі на місяць українською мовою. Обсяг – 3,33 друк. арк. Наклад – 1000 прим. Замовлення № 168

Газету набрано, зверстано, віддруковано у ДВНЗ «Тернопільський нацмедуніверситет ім. І.Я. Горбачевського МОЗ України», 46001, м. Тернопіль, майдан Волі, 1.

ЗАХОДЬТЕ НА НАШ САЙТ: WWW.MEDYCHNA-AKADEMIA.TDMU.EDU.UA ТА НА СТОРІНКУ У FACEBOOK

СТУДЕНТИ-ПАРАМЕДИКИ ТНМУ ОТРИМАЛИ ПРЕМІЇ ЗА НАЙКРАЩІ МОТИВАЦІЙНІ ЕСЕЇ

Місяць тому з ініціативи викладачів ТНМУ та за підтримки Всеукраїнської ради реанімації було оголошено конкурс на кращий есей та відеоролик про професію парамедика серед студентів ТНМУ, які здобувають цей фах.

Темою творчого завдання було показати те, як молоді люди освоювали обрану спеціальність упродовж першого року навчан-

ня. Мета конкурсу — популяризація професії парамедика. Загалом взяли участь семеро студентів.

До оцінювання творчих робіт залучили викладачів, які займаються підготовкою парамедиків, представників Всеукраїнської ради реанімації, практичних лікарів, студентів старших курсів.

Після ретельного прочитання творчих доробків журі визначило трьох переможців. Перше місце отримала Аліна Томків, друге — Ірина Пашук, третє — Ігор Свірський.

Матеріальну мотивацію для молодих людей надала Всеукраїнська рада реанімації. Премія за перше місце — 3000 гривень, друге — 2000 гривень і третє — 1000 гривень. Особливу подяку організатори конкурсу висловлюють Віталію Крилюку.

Вітаємо студентів з їх перемогою. Бажаємо їм стати висококваліфікованими парамедиками!

Пресслужба ТНМУ

Пропонуємо читачам есеї переможців конкурсу.

Парамедик – не професія, а покликання

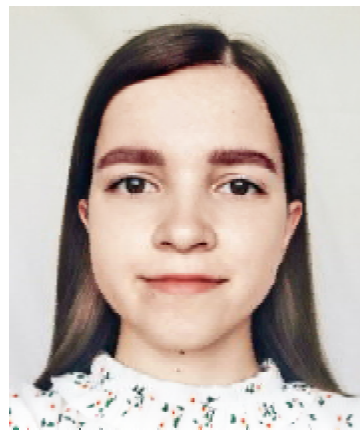
підіаї «TernopilSimOlimp-2018», де працювали бригади з багатьох міст України та іноземні команди. Відвідали «Кременецьке медичне ралі».

Неймовірна поїздка в оперативно-диспетчерський центр екстреної медичної допомоги в місті Луцьк подарувала незабутні враження.

У співпраці з організацією «Захист патріотів» надавали першу допомогу симуляційним постраждалим під час теракту в торговельному центрі.

Цього року було багато труднощів, які ми здолали, багато непорозумінь, які ми вирішили, і поруч — ми одна велика дружна сім'я.

Дякуємо Г.Ю. Цимбалюк, О.О. Прохоренко, А.А. Гудимі, А.Л. Калинюку, В.О. Крилюку, Ю.А. Денисюку, Романові Гуку, Анастасії Гудимі за те, що ви завжди поруч. Дякуємо за цей неймовірно захопливий рік.

Ірина ПАЩУК:

— Було дуже важко у свої сімнадцять років зробити доленосний вибір, визначитися, з чим хочу пов'язати власне життя, та й що мені взагалі подобається. Але зараз, коли позаду перший рік навчання, могу з упевненістю сказати: не помилилась. Парамедик — той, хто рятує життя. Мабуть, це вже не просто шляхетна професія, а справжнє покликання. І я воістину щаслива, що моє подальше життя буде пов'язане саме з цим.

Усе почалося з вибору університету. ТНМУ. Тут тобі ніколи не буде нудно, тут ти завжди знайдеш чим зайнятися. І це не тому,

колектив, працівники екстреної медичної допомоги стануть друзями й порадиниками будь-якої хвилини?

Відвідування майстер-класів, європейських стандартизованих курсів, змагань, конференцій, запозичення досвіду парамедиків з інших країн — усе це було для нас щоденною справою. Ми змогли зрозуміти нелегкий шлях як пацієнта, так і парамедика від місця події до приймального відділення, зуміли об'єднатися заради спільної мети — порятунку життя людини.

Незважаючи на сумніви рідних, поради друзів, я впевнено можу сказати, що не шкодую про власний вибір і здобуваю саме ту професію, яка приносить мені задоволення.

Сотні навчальних годин, запам'ятовування великого обсягу теоретичного матеріалу та поєднання вивченого з практичними навичками. Ми росли та вдосконалювалися з кожним днем завдяки плідній праці всього викладацького колективу. Навчальні дисципліни були чітко відмежовані найнеобхіднішим, що передусім повинен знати фахівець екстреної медичної допомоги. Через кілька місяців ми значно розширили світогляд, адаптувалися до складних стресових ситуацій, відпрацювали безліч симуляційних завдань практично, застосовуючи стандартні європейські алгоритми, навчилися контролювати власні емоції, визначати пріоритети, правильно комунікувати в команді ЕМД, з родичами та постраждалими. Також ми натренували фізичну стійкість, вдосконалили знання іноземної мови у сфері невідкладної медицини. Цікавим є те, що всі симуляції — не просто вигадка, реальні випадки, взяті з викликів бригад ЕМД в Україні.

Варто зазначити, що більшість фахових дисциплін викладають цілком нестандартно, але від того не менш вражающе. Чи могли б ви уявити процес навчання в затишній атмосфері, на килимі, коли викладач перебуває на одному рівні зі студентами? Чи можете повірити, що викладацький

Ігор СВІРСЬКИЙ:

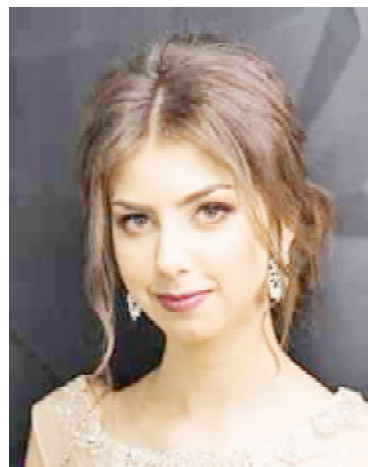
— На перше заняття ми прийшли третього вересня. Всі переживали, ніхто не знав чого очікувати.

Почали з анатомії: вивчення остеології, розміщення органів у певних площинах, що було доволі складно, одразу після закінчення школи, але впоралися.

Цікаві заняття з психології кризових станів, де нас навчили працювати в різних життєвих ситуаціях, які пригодаються в майбутньому.

Запізнівши на пару з іноземної мови через пошуки потрібної вулиці нового для нас міста, ми вперше почали об'єднуватися, як команда і разом виправдовуватися перед викладачем.

Наша «хрещена мати» — Г.Ю. Цимбалюк разом з професором А.А. Гудимою познайомили нас з чудовими людьми й професіоналами своєї справи — Рітисом Малашаускасом та Анатолієм Каленюком. З перших їхніх слів збагнули, що «парамедик» — не професія, а покликання.

Аліна ТОМКІВ:

— Що ж... Це було захоплююче, екстремально-драйвово, емоційно-бурхливо й яскраво-насичено, наповнено злетами та падіннями.

І я зараз не про відвідини американських гірок, а про мої особисті враження від першого року навчання в Тернопільському національному медичному університеті за спеціальністю «Парамедик».

Сотні навчальних годин, запам'ятовування великого обсягу теоретичного матеріалу та поєднання вивченого з практичними навичками. Ми росли та вдосконалювалися з кожним днем завдяки плідній праці всього викладацького колективу. Навчальні дисципліни були чітко відмежовані найнеобхіднішим, що передусім повинен знати фахівець екстреної медичної допомоги. Через кілька місяців ми значно розширили світогляд, адаптувалися до складних стресових ситуацій, відпрацювали безліч симуляційних завдань практично, застосовуючи стандартні європейські алгоритми, навчилися контролювати власні емоції, визначати пріоритети, правильно комунікувати в команді ЕМД, з родичами та постраждалими. Також ми натренували фізичну стійкість, вдосконалили знання іноземної мови у сфері невідкладної медицини. Цікавим є те, що всі симуляції — не просто вигадка, реальні випадки, взяті з викликів бригад ЕМД в Україні.

Варто зазначити, що більшість фахових дисциплін викладають цілком нестандартно, але від того не менш вражающе. Чи могли б ви уявити процес навчання в затишній атмосфері, на килимі, коли викладач перебуває на одному рівні зі студентами? Чи можете повірити, що викладацький

Рішуча та енергійна, надзвичайно дисциплінована й наполеглива, водночас щира і добра, елегантна та шляхетна. Професорка, завідувачка кафедри внутрішньої медицини №1 ТНМУ ім. І. Я. Горбачевського Надія Пасечко – взірць для багатьох колег та учнів. Сьогодні Надія Василівна – гість нашої «Вітальні».

«ЗАХОПЛЕННЯ МЕДИЦИНОЮ ПЕРЕДАЛОСЯ ВІД МАМИ»

– Саме дитинство та батьки формують фундамент життя кожного. Які ваші найяскравіші спогади з дитячих років?

– Моя мама – Ярослава Степанівна була непересічною особистістю. Вона все життя працювала у пологовому будинку на Замковій: спочатку акушеркою, а потім – медсестрою. Мама була фахівцем від Бога. Вона інтуїтивно відчувала ситуацію, страшенно любила свою роботу. Словом, була фанаткою своєї професії й водночас нашим енерджайзером. Тато – Василь Миколайович був таким чоловіком, який у всьому підтримував дружину та завжди виводив її на п'єдестал. Очевидно, мамине захоплення медици-

Трирічна Надія ПАСЕЧКО

ною передалося й мені з братом. Нині брат Віктор – акушер-гінеколог, а я – ендокринологиня.

– Довідники стверджують, що ви народилися на Зборівщині?

– Так, я народилася у Зборівському районі, але мені було три місяці, коли батьки переїхали до Тернополя. Народилася я там, бо маму після закінчення медучилища скерували працювати акушеркою у село Цебрів Зборівського району. Але жодних спогадів у мене про цей населений пункт немає.

– Тобто у вас міське дитинство було?

– Нас виховували так, щоб ми могли бачити життя з різних боків. Ми їздили до родичів у село, пасли з братом корову, поралися на городі в наших тіток. Обоє ходили в музичну школу, в басейн, на бальні та народні танці. Багатогранний розвиток дітей був у нас пріоритетним. 1976 року я закінчила школу № 16 у Тернополі.

– Пам'ятаєте той момент,

коли чітко усвідомили, що хочете пов'язати своє життя з медициною?

– Як і більшість дітей, які добре вчать, я обирала виш методом виключення: знала точно, що в економічній не хочу, політехнічній – теж не моє, про медицину ж чула з дитинства – тож на ній і зупинилася. У ТНМУ (на той час – інститут) я вступила аж на четвертий рік – постійно бракувало пів бала чи бала.

– Пригадуєте, що сказала мама, коли ви вперше не вступили?

– «Будемо боротися далі!».

– Та все ж, як вплинула на вас ця складна ситуація: відбила бажання чи, навпаки, дала азарту?

– Це виробило стійкість характеру. Якби я відразу вступила, не знаю, чи стала б професором. Звісно, розчарування тоді було дуже великим. Почувалася не комфортно й ображено, адже всі мої однокласники стали студентами. Це був дуже серйозний удар по моєму самолюбству. Та водночас це мене загартувало й навчило не опускати руки. Я пішла працювати й сказала собі: як вступлю в той інститут, то вже так просто звідти не піду (усміхається, – авт.). На роботу нікуди не брали, бо я була неповнолітня. Вибір був невеликий: посудомийкою на бавовняно-прядильний комбінат або статистом в обчислювальний центр, де я пропрацювала три роки й уже потім нарешті вступила.

«У 36 РОКІВ СТАЛА ДОКТОРОМ НАУК»

– 1985 року ви з відзнакою закінчили медичний факультет Тернопільського медінституту. Чим найбільше запам'яталося студентське життя?

– В інституті було важко вчитися. Передусім тому, що після першого курсу вийшла заміж, а після другого народився син. У мене не було такого, що я щось хочу робити чи не хочу. Дитина спить – отже, треба бігти вчитися. Ми з чоловіком вчилися

обоє, але він – у політехнічному інституті. Після третього курсу пішла працювати на «швидку» фельдшером, тож ще мала сім нічних чергувань у місяць. Це виробило внутрішню дисципліну в нас усіх. Коли вже закінчила інститут і перестала працювати на «швидкій», син постійно запитував мене: «Мамо, а що ж ті хворі там без тебе роблять?». Синові було чотири роки, коли ми з чоловіком закінчували виші.

Тому в мене не було класичне студентське життя. Головна мета, яку ставила перед собою, – не випасти зі свого курсу. Гадала: якщо піду в академвідпустку, то вже того ніколи не наздожену, мрія моя не здійсниться. Тому й працювала в такому жорсткому режимі всі шість років навчання.

– Не було думок: все, я більше так не можу? Що в такі chvíли робили?

– У нас не прийнято було здаватися. Трошки понити можна, але після того треба було вставати та йти далі. Розумієте, у нас не було тилів. Не було підтримки, сподівалися лише на самих себе. Дякувати Богу, всім вистачало сили й усі працювали.

– Викладачі до студентки з дитиною ставилися поблажливо?

– До мене добре ставилися. На «швидкій» я працювала в педіатричних бригадах, дуже любила діток, педіатрія мені подобалася. Професорка Лідія Михайлівна Слободян чудово читала лекції з педіатрії. Мені так хотілося бути схожою на неї! Дуже помиркована, розумна. Досі пам'ятаю її слова: «Коли купують пташку, вчать, що з нею робити: як її поїти та як годувати. Коли ж народжують дитину – то нічого не вчать». Я ходила також на науковий гурток з педіатрії до Валентини Федорівни Лободи, на жаль, уже покійної. Була захоплена цими викладачками! На гуртку мене помітив ректор Іван Семенович Сміян і запропонував залишатися в аспірантурі.

– Ви дуже любили педіатрію, а спеціалізацію довелося обрати іншу...

Надія ПАСЕЧКО з батьками та братом Віктором (1976 р.)

Професорка Надія ПАСЕЧКО:

– Мені запропонували аспірантуру з гістології. Подумавши, вирішила, що такі піду в аспірантуру, але лікарем у медицину повернуся обов'язково. Поставила собі мету й за десять років написала дві дисертації – кандидатську та докторську, захистила їх. У 36 років стала доктором наук. Це особисте досягнення стало результатом внутрішньої дисципліни. Нині це називається тайм-менеджмент, тоді я такого слова не знала, просто не дозволяла собі гаяти часу. Чому я нічого не роблю? Не можна не робити нічого, кожна хвилинка повинна бути ефективно використана.

Коли 1995 року захистила докторську дисертацію, Іван Семенович Сміян запропонував мені стати деканом нового факультету бакалаврату й молодших спеціалістів медицини, на якому створювалася кафедра пропедевтики внутрішньої медицини та хірургії. Це була клінічна кафедра.

– І пішли в деканат медсестринського факультету. Складно було?

– Сім років я очолювала факультет і працювала на клінічній кафедрі. Зізнаюся, то було дуже складно. Тоді ніхто не розумів, що таке медсестра-бакалавр. Це вже нині є медсестри-магістри, відкрита докторантура з медсестринства, а тоді про це не знали й сприймали насторожено. Часто я їздила до Києва на обговорення, входила до координаційної ради з впровадження медсестринського бакалаврату в Україні. Це було дуже непросто! Попри те, нам вдалося створити один з найкращих медсестринських факультетів в Україні: якщо у перший рік набору було дві спеціальності й 80 студентів, то через сім років – уже шість спеціальностей та 1200 студентів.

– З посади декана ви також пішли. Чому?

– Практична медицина була мрією всього мого життя. Тому вирішила нарешті піти робити те, що хочу, про що мріяла. Це

було складне рішення, після таких рішень завжди виходиш на інший рівень.

– Нині не шкодуєте про власний вибір?

– Ні, я вже двадцять років в ендокринології, а медсестринство ще стає на ноги. Це справа не одного покоління. Дуже гарний у нас тепер інститут медсестринства, мені надзвичайно подобається, як працює його злагоджена команда. Приємно мені, що я також доклалася до його становлення. Зокрема, започаткувала зв'язки з Канадою, які підтримують і донині. Разом з чудовим колективом написали багато підручників та посібників, за якими тепер вчиться вся Україна.

«НАЙБІЛЬША ВТІХА – КОЛИ ДОПОМАГАЄШ ЛЮДИНІ»

– Чому саме ендокринологія?

– Ендокринологія мені подобалася завжди. Мої консультанти з докторської дисертації – професорка кафедри гістології Київського національного медичного університету ім. О. Богомольця Людмила Олександрівна Стеченко й, на жаль, уже покійний професор ТНМУ Сергій Андрійович Сморщок, завідувач кафедри гістології. Він займався ендокринною системою, першим почав вивчати

А я просто українка, україночка. П'ятирічна Надія ПАСЕЧКО

електронну мікроскопію гіпофіза та захопив мене цим. Кафедра гістології була унікальною. Ніхто в Україні тоді не мав електронного мікроскопа, лише наша кафедра гістології. Ми там все дивилися: гіпофіз, гіпоталамус, щитоподібну залозу.

«ЕНДОКРИНОЛОГІЯ – МРІЯ МОГО ЖИТТЯ!»

У Сергія Андрійовича було дуже багато напрацювань, матеріалів. Тож я ще, коли була в нього аспіранткою, зацікавилася ендокринною системою.

– У 40 років вам довелося знову вчитися!

– 2000-го року я прийшла в обласну лікарню: з одного боку робила обходи, як належить професору, з другого – як звичайний лікар, вела пацієнтів, писала всі історії, оформляла виписки, вчилася у старших практичних лікарів, чергувала ургентно та їздила в райони.

– Спробувавши себе в різних іпостасях, можете сказати, що ближче до душі?

– Лікувальна робота. Моя мрія, до якої, нарешті, прийшла. Було багато складних моментів, коли доводилося робити вибір, різні були спокуси й пропозиції, але я завжди вибирала лише ендокринологію.

– Яка ваша найбільша втіха як практикуючого лікаря?

– Коли допомагаєш людині. Нині мене найбільше цікавлять питання репродуктивної ендокринології, адже дуже багато молодих жінок мають проблеми з вагітністю та виношуванням. І коли жінки вагітніють – то найбільше щастя. Тішить, коли полегшуєш стан пацієнта. Дуже радію, якщо вдається, хоча в ендокринології це й важко, вилікувати. Це найбільша професійна радість.

Надія ПАСЕЧКО (перша праворуч) **на першому курсі медінституту (1979 р.)**

– Якийсь конкретний випадок запам'ятався найбільше?

– Є протоколи, рекомендації, але вони часто запізнюються в часі. Практичний лікар, в якого багато пацієнтів, деякі речі бачить наперед. Скажімо, була в мене пацієнтка, яка мала субклінічний гіпотиреоз. Молода жінка, років тридцяти, невеличка на зріст, не може завагітніти. Дивлюся за протоколом, за рекомендаціями – вона здорова. Але гадаю: дам їй трошки гормону, покращимо діяльність щитоподібної залози. Не знаю,

добре роблю чи ні, прислухаюся до інтуїції. Через три місяці двері відчиняються, а в них – величезний букет. А потім та маленька жінка заходить: «Надіє Василенко, я завагітніла!» Це вже було років десять тому. І ось через п'ять років видають європейські рекомендації, що справді так треба лікувати: для життя кількість гормону нормальна, а для того, щоб завагітніти, його замало, тож на цей період треба додавати.

Декан медсестринського факультету Надія ПАСЕЧКО виступає на Всеукраїнській конференції з медсестринства (2000 р.)

Надія ПАСЕЧКО, аспірантка кафедри гістології (1985 р.)

26 серпня відзначатиме ювілейний день народження завідувачки кафедри внутрішньої медицини № 1 ТНМУ, професорка Надія Василівна ПАСЕЧКО.

Вельмишановна Надіє Василенко! Сердечно вітаємо Вас з ювілейним днем народження!

У стінах університету Ви здобули вищу медичну освіту, успішно пройшли 34-літній трудовий шлях: спочатку старшої лаборантки, аспірантки, асистентки, старшої викладачки, доцентки кафед-

ри гістології та ембріології, згодом – професорки кафедри сестринської справи, кафедри факультетської терапії, кафедри внутрішньої медицини № 1, яку останні понад чотири роки очолюєте.

Свідченням багатогранності Вашого таланту є робота впродовж семи років деканом факультету сестринської справи.

Колектив університету глибоко поважає й щиро шанує Вас як одну з талановитих випускниць другого покоління, відомого науковця, висококваліфікованого клініциста-терапевта, дос-

відченого педагога і вихователя студентської молоді за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, організаторські здібності, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Активною була Ваша громадська діяльність, зокрема, як кураторки студентських груп, відповідальної за наукову та лікувальну роботу кафедри, лекторки товариства «Просвіта».

Ваша професійна й громадська діяльність відзначені грамотами Міністерства освіти і науки,

«МОЯ ПРОФЕСІЯ – МОЄ ЗАХОПЛЕННЯ»

– Знаю, ви були учасницею міжнародних конференцій з ендокринології.

– Ендокринологія – нині одна з найбільш динамічних наук у світі. Кожні чотири роки підхід до лікування ендокринних пацієнтів змінюється, тож ендокринологи дуже мобільні. Щороку в іншій країні проводить конгреси Європейська діабетологічна асоціація лікарів. Крім того, є Європейська асоціація з вивчення патології щитоподібної залози й загальна Європейська ендокринологічна асоціація, які також збирають

– ...моя підтримка. Василь – дуже сильний чоловік, сильніший за мене. Але він знає: якщо я поставила мету, то мене зупинити неможливо, а краще підтримати. І я йому вдячна за те, що він мене відчув, зрозумів і справді завжди підтримує

– Діти, мабуть, також обрали медицину?

– Уявляєте – ні! Загалом у нас у родині десять лікарів різних спеціальностей, уже який потужний медичний блок сформувався, а ось діти наші – юристи. Вони самі прийняли рішення, і ми з чоловіком не стали їм перешкоди. Це їхній вибір.

– Незабаром ви святкуватимете ювілей. Що б самі собі побажали?

Професорка Надія ПАСЕЧКО з колективом кафедри внутрішньої медицини №1

лікарів з усієї Європи й світу, щоб вони вдосконалювали свою фаховість. Я беру участь у цих конгресах. Це надзвичайно цікаво!

– Не було думок залишитися в Європі?

– Європа має стабільний хороший рівень життя, але воно там не таке просте, як здається з першого погляду. Знаєте, як в анекдоті – не можна плутати туризм з еміграцією, це цілком різні речі. Якщо в Канаді можна зберегти свою національну ідентичність, то в Європі ти змушена розчинитися, в іншому випадку – чуже суспільство тебе ніколи не сприйматиме. Мене як українку таке не влаштовує. Так, я із задоволенням їду в Європу, захоплююся її надбаннями, але, очевидно, генокод мого родоводу все ж таки потребує життя на цій землі.

– Вас ваблять подорожі, може, маєте ще якісь захоплення?

– Моя професія – це й моє захоплення. Щойно маю вільний час, слухаю і читаю все, що стосується ендокринології. Навіть біографії цікавих науковців. Це моя професія. Я дуже довго до неї йшла, щоб, крім неї, ще щось любити.

– Ваш чоловік для вас – це передусім...

Надія ПАСЕЧКО під час відвідин Греції (2005 р.)

– Звикла завжди бажати іншим, а собі... Хотіла б побачити процвітаючу, самостійну, незалежну Україну. І в ній моїх дітей – здорових і щасливих.

– Дякую за розмову. Нехай усе здійсниться!

Анна СТАХУРСЬКА

Міністерства охорони здоров'я, Кабінету Міністрів України, обласної ради, міського управління охорони здоров'я, грамотами та подяками ректора університету.

Ваші порядність, працелюбність, жіноча чарівність, уважне ставлення до людей, прагнення робити добро заслуговують найвищої оцінки та є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, молодих лікарів, науковців і викладачів.

Бажаємо Вам, вельмишановна Надіє Василенко, міцного здоров'я, невичерпного творчого нат-

хнення, нових успіхів у Вашій благородній діяльності, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й затишку, довгих років радісного, щасливого життя.

Хай сміється доля, мов калина в лузі,

У родиннім колі, серед вірних друзів,

Хай крокують поруч вірність і кохання,

Хай здійсняться мрії і усі бажання!

Ректорат і профком ТНМУ імені І.Я. Горбачевського

ТУРЕЦЬКІ СТУДЕНТИ-МЕДИКИ СТАЖУВАЛИСЯ НА ЛІКУВАЛЬНИХ БАЗАХ ТНМУ

Цього року вже вдруге відбувся обмін на літню практику студентів-медиків між ТНМУ та Бахчешехірським університетом (Стамбул, Туреччина). Протягом двох тижнів на лікувальних базах нашого міста пройшли практику п'ятеро студентів: Артун Кйокен, Бурхан Йозкан, Деніз Дерелі, Вейсел Коркут, Хіпал Айбюке Ілдіз.

Студенти мали можливість отримати унікальний практичний досвід роботи в навчальному центрі малоінвазивних оперативних технологій під керівництвом асистента Костянтина Походуна та самостійно провести маніпуляції на тренажерах і в умовах експерименту на тварині.

Кілька днів студенти працювали в Тернопільській університетській лікарні, де пройшли практику у хірургічних відділеннях різного профілю: абдомінальна, торакальна хірургія, ортопедія та травматологія й відділення малоінвазивної хірургії.

Також іноземні гості практикувалися в Тернопільській обласній дитячій лікарні, де під керівниц-

Зустріч ректора ТНМУ, професора Михайла КОРДИ зі студентами Бахчешехірського університету (Стамбул, Туреччина)

Також студенти мали виняткову нагоду отримати цінні практичні навички з надання першої невідкладної допомоги на базі сучасного центру симуляційного навчання ТНМУ, що викликало у них неабиякий інтерес.

запросив до участі в міжнародних літніх школах наступного року.

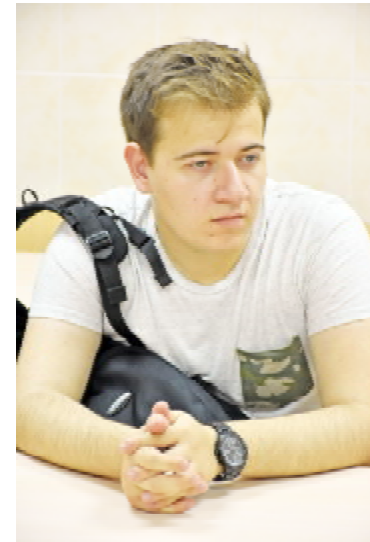
Вейсел КОРКУТ:

— Уперше у своєму житті отримав досвід використання лапароскопічної та ендоскопічної апаратури. Я мав можливість спілкуватися з реальними пацієнтами, захворювання яких бачив раніше лише на фотографіях. Також винятковий практичний досвід з надання першої медичної допомоги вдалося отримати у сучасному симуляційному центрі ТНМУ. Тернопіль — маленьке й дуже гарне місто, справив на мене хороше враження. Навіть якщо б ми не могли спілкуватися з людьми, тут було справді спокійно і добре. Все, що я можу сказати, що це Файне місто Тернопіль.

Артун КЙОКЕН:

— Перед тим, як приїхати до Тернополя, сподівався вивчити нові методики в хірургії та отримати практичні навички в клініці, але дізнався значно більше, ніж очікував. Відвідували загальнохірургічні, ортопедичні, кардіологічні та педіатричні відділення. Під час оперативних втручань мали можливість побачити в реальному часі маніпуляції та процедури, які вивчали у своєму університеті під час теоретичних занять. Також дізналися багато нових прийомів, для прикладу, артроскопічне ушивання розриву заднього рогу

медіального меніска спеціальним інструментом. Здебільшого в педіатрії ми обговорювали питання цукрового діабету та муківісцидозу, а також мали можливість спостерігати за ультразвуковим дослідженням органів черевної порожнини та серця у дітей.

Було дуже цікаво побачити, що пацієнт з діабетом в Україні використовує сенсор добового моніторингу рівня глюкози, а всю статистичну інформацію про коливання за добу можна побачити на телефоні, оскільки в Туреччині це не дуже часто використовують.

У Тернополі я відчував себе наче в своєму рідному місті, тому що все було комфортно. Історія міста Тернопіль та його історичні споруди просто неперевершені, а студенти Тернопільського національного медичного університету завжди допомагали нам зорієнтуватися в місті. Якщо підсумувати все, то моє перебування в Тернополі було неперевершеним і справді корисним для моєї подальшої медичної освіти.

Деніз ДЕРЕЛІ:

— Якщо мовити про програму практики, то лапароскопія була справді корисною та унікальною для нас. Були невеликі мовні бар'єри, та, незважаючи на це, професор завжди був доброзичливим і намагався все нам показати й навчити. Навчання лапароскопії на свинях є винятковою можливістю, якої не матиму в своєму університеті. Тому впевнена, що після цього ста-

жування я буду мати нові практичні навички.

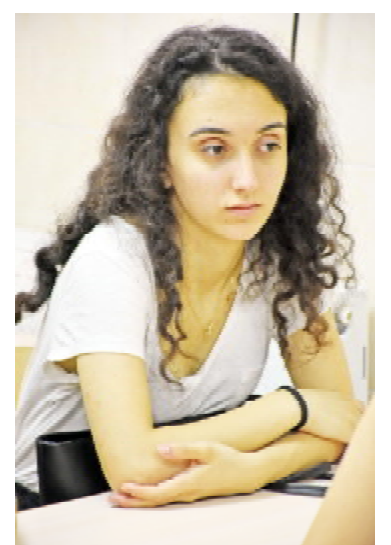
Якщо порівнювати Тернопіль та Стамбул — то це маленьке і дуже гарне місто. Будучи втомленою від проблем Стамбула, я справді відпочила завдяки спокою Тернополя, хоча ми мали насичену програму практики.

Бурхан ЙОЗКАН:

— В Україні мені подобалося, що культурні цінності займають важливе місце. На площі біля драматичного театру завжди людно, там щоденно відбуваються масові культурні заходи і це було дійсно цікаво. Щодо моєї програми стажування, то я мав можливість відвідати багато оперативних втручань і взяти участь у клінічних розборах, що стало для мене великим досвідом. Студенти та викладачі Тернопільського національного медичного університету також багато у чому нам допомагали і я дуже вдячний їм за все, що вони для нас зробили.

Хіпал Айбюке ІЛДІЗ:

— Вважаю, що вдосконалила себе більше, ніж очікувала під час практики. Оскільки я лише закінчила перший курс, мені було важливо вивчити всі основні аспекти діагностики та надання першої медичної допомоги.

Тернопіль хоч і невелике, але дуже привітне та дружнє місто. Ми знайшли тут нових друзів, які допомогли нам адаптуватися. Особливо красивим є озеро. Єдину проблему хіба створювала погода, було дещо холодно.

**Вікторія ФУРДЕЛА,
доцентка ТНМУ**

твом доцентки Вікторії Фурдели провели клінічний розбір пацієнтів з цукровим діабетом та муківісцидозом, мали можливість спостерігати за оперативними втручаннями у відділенні дитячої хірургії та працювати у кабінеті ультразвукової діагностики. Особливе враження у студентів викликало спілкування з батьками у відділенні новонароджених дітей.

Подолати мовний бар'єр і вільно спілкуватися з пацієнтами, викладачами та практичними лікарями на базах практики, а також ознайомитися ближче з Тернополем іноземним гостям допомагали наші студенти-волонтери Максим Горішний, Юлія Бандрівська, Анна-Марія Коваль, Дарія Шандрук, Максим Лук'яненко.

Своїми враженнями про гостинність Тернополя та здобутий неоціненний практичний досвід у лікувальних базах ТНМУ іноземні студенти щиро ділилися на зустрічі з ректором ТНМУ, професором Михайлом Кордою. В урочистій атмосфері Михайло Михайлович вручив студентам сертифікати про їхнє проходження практики й подарунки на згадку про Файне місто та наш університет, а також

8 серпня виповнилося 80 років почесному професорові ТНМУ імені І.Я.Горбачевського, заслуженому діячу науки і техніки України, лауреату Державної премії України в галузі науки і техніки, лауреату премії ім. М.М. Амосова НАН України, докторові медичних наук, професору Леонідові Лукичу СИТАРУ.

Вельмишановний
Леоніде Лукичу!
Сердечно вітаємо Вас з 80-літтям!

Колектив університету щиро шанує Вас як одного з талановитих випускників першого покоління, почесного професора нашого університету, видатного вченого та клініциста — провідного кардіохірурга України, засновника хірургії аневризми грудної аорти, фахівця світового рівня.

Після трьох років практичної хірургічної роботи в районній лікарні, навчання під керівництвом М.М. Амосова в клінічній ординатурі та аспірантурі за спеціальностями «торакальна хірургія» й «серцево-судинна хірургія», двох років викладацької та хірургічної роботи в Чернівецькому медінституті успішно пройшли 45-літній трудовий шлях в Національному інституті серцево-судинної хірургії ім. М.М. Амосова: спочатку старшим науковим співробітником, згодом тривалий час — завідувачем відділу хірургії набутих вад серця, а останні майже 12 років очолювали відділ хірургії патології аорти, який самі створили.

Особливо цінуємо Вашу працездатність, творчий потенціал, унікальні операції, які принесли Вам світове визнання.

Ваша професійна та громадська діяльність відзначена орденом

31 серпня відзначатиме ювілейний день народження ветеран ТНМУ кандидатка медичних наук Ірина Федорівна ГУРОВА.

Вельмишановна
Ірино Федорівно!
Сердечно вітаємо Вас з ювілейним днем народження!

У стінах університету Ви здобули вищу медичну освіту, а згодом, після 10-ти років практичної лікарської роботи, успішно пройшли понад 30-літній трудовий шлях асистентка кафедри акушерства та гінекології.

Колектив університету глибоко поважає й щиро шанує Вас як одну з талановитих випускниць першого покоління, відомого науковця, висококваліфікованого клініциста-акушера-гінеколога, досвідченого педагога та

Ярослава Мудрого V ступеня, церковною нагородою УПЦ — орденом Нестора Літописця III ступеня, почесним званням «Заслужений діяч науки і техніки України», Державною премією України, премією ім. М.М. Амосова НАН України.

Ваші порядність, скромність, інтелігентність, працелюбність, уважне ставлення до людей, прагнення робити добро заслуговують найвищої оцінки та є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, молодих лікарів і науковців.

Бажаємо Вам, вельмишановний Леоніде Лукичу, доброго здоров'я, невичерпного життєвого оптимізму, добробуту, душевного спокою, людського тепла, родинного благополуччя й затишку, активного та щасливого довголіття.

Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом,
Хай буде вірних друзів в ній багато,
Прихильна доля огорта крилом!

Ректорат і профком ТНМУ імені І.Я. Горбачевського

вихователя студентської молоді за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Активною була Ваша громадська діяльність, зокрема як завучка кафедри, куратора студентських груп, лекторки товариства «Знання».

Ваша професійна та громадська діяльність відзначені медаллю «Ветеран праці», грамотами й подяками адміністрації університету.

Ваші порядність, працелюбність, жіночність, уважне ставлення до людей, прагнення робити добро заслуговують найвищої оцінки та є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, молодих лікарів, науковців і викладачів

Бажаємо Вам, вельмишановна Ірино Федорівно, доброго здоров'я, невичерпного життєвого оптимізму, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й затишку, активного та щасливого довголіття.

Бажаємо щастя, здоров'я і сили,
Щоб довгі літа плечей не схилили,
Щоб спокій і мир панували на світі,
Щоб радість знайшли Ви в онуках і дітях!

Ректорат і профком ТНМУ імені І.Я. Горбачевського

15 серпня виповнюється 75 років ветеранові ТНМУ доценту Дмитрові Павловичу ВІТИКУ.

Вельмишановний
Дмитре Павловичу!
Сердечно вітаємо Вас з 75-літтям!

У стінах університету Ви здобули вищу медичну освіту, а згодом, після восьми років практичної лікарської роботи, успішно пройшли 18-літній трудовий шлях: спочатку асистента, а останні три роки — доцента кафедри акушерства та гінекології №1.

Після припинення науково-педагогічної діяльності в університеті Ви продовжуєте реалізовувати свій досвід, працюючи викладачем у Підгаєцькому приватному медичному училищі.

Колектив університету глибоко поважає й щиро шанує Вас як одного з талановитих випускників першого покоління, відомого науковця, висококваліфікованого клініциста-акушера-гінеколога, досвідченого педагога й

вихователя студентської молоді за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Усім пам'ятна Ваша активна громадська діяльність, зокрема, як відповідального секретаря державної екзаменаційної комісії, куратора студентських груп, лектора товариства «Знання».

28 серпня відзначатиме ювілейний день народження інспектора студентського містечка ТНМУ Марія Михайлівна ГОНЧАР.

Вельмишановна
Маріє Михайлівно!
Сердечно вітаємо Вас з ювілейним днем народження!

Після закінчення Тернопільського державного фінансово-економічного інституту, 16 років роботи за фахом у ТНМУ імені І.Я.Горбачевського Ви успішно пройшли понад 18-літній трудовий шлях інспекторка студентського містечка.

Особливо цінуємо Ваш досвід, організаторський талант, вміння працювати з людьми, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Ваша професійна та громадська діяльність відзначена численними грамотами й подяками.

31 серпня відзначатиме ювілейний день народження завідувачка кафедри іноземних мов ТНМУ, доктор педагогічних наук, професорка Надія Орестівна ФЕДЧИШИН.

Вельмишановна
Надіє Орестівно!
Сердечно вітаємо Вас з ювілейним днем народження!

Після закінчення Чернівецького державного університету імені Ю. Федьковича, 19-ти років роботи: спочатку шкільною вчителькою, згодом — викладачкою в Тернопільському експериментальному інституті педагогічної освіти та Галицькому інституті імені В. Черновола, останні шість років Ви успішно працювали в ТДМУ імені І.Я. Горбачевського викладачем, доцентом, а після навчання в докторантурі понад два роки очолюєте кафедру іноземних мов.

Колектив університету глибоко поважає й щиро шанує Вас як відомого науковця, високоєрудовану філологиню, досвідченого педагога та вихователя студентської молоді за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Ваші порядність, працелюбність, жіночність, прагнення робити добро заслуговують найвищої оцінки та є прикладом

Активною була Ваша громадська діяльність, зокрема, як кураторки студентських груп, відповідальної за навчально-методичні матеріали з німецької мови на кафедрі, членкині міжнародної спілки педагогів-гербарти-

анців, членкині спілки германістів вищої школи України, співвиконавиці міжнародної групи дослідження проблем морально-етичного виховання школярів.

Ваша професійна та громадська діяльність відзначені грамота-

Ваша професійна та громадська діяльність відзначені грамотами й подяками адміністрації університету.

Ваші порядність, працелюбність, уважне ставлення до людей, прагнення робити добро заслуговують найвищої оцінки та є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, молодих лікарів, науковців і викладачів.

Бажаємо Вам, вельмишановний Дмитре Павловичу, доброго здоров'я, невичерпної енергії, життєвого оптимізму, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й затишку, активного та щасливого довголіття.

Хай щастя панує у Вашому домі і радість у ньому живе, здоров'я міцного і щиро хай Бог посилає і Вас береже.

Ректорат і профком ТНМУ імені І.Я. Горбачевського

дом для наслідування молодими працівниками.

Бажаємо Вам, вельмишановна Маріє Михайлівно, міцного здоров'я, невичерпної енергії, нових успіхів у Вашій благородній діяльності, добробуту, людського тепла, душевного благополуччя й затишку, довгих років радісного та щасливого життя.

Хай стелиться життя розмаєм і хилить щастя повен цвіт,
Ми від душі бажаєм Здоров'я міцного і многая літ!

Ректорат і профком ТНМУ імені І.Я. Горбачевського

ми Всеукраїнської асоціації державних закладів освіти, міського голови, адміністрації Галицького інституту імені В. Черновола, обласної ради, подяками й грамотою ректора ТНМУ імені І.Я.Горбачевського.

Ваші порядність, працелюбність, жіночність, уважне ставлення до людей, прагнення робити добро заслуговують найвищої оцінки та є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, науковців і викладачів.

Бажаємо Вам, вельмишановна Надіє Орестівно, міцного здоров'я, невичерпного творчого натхнення, нових успіхів у Вашій благородній діяльності, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й затишку, довгих років радісного і щасливого життя.

Хай злагода буде, хай буде любов,
Хай тисячу раз повторяться знов
Хороші, святкові і пам'ятні дні,
Хай сонце всміхається Вам у житті!

Ректорат і профком ТНМУ імені І.Я. Горбачевського

